

Ο ΤΑΡΑΞΙΑΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ.

Ἐν τινι κώμῃ πολλὰ ἐχούσῃ ἐργαστήρια καὶ κομψὰ ἀγροτικὰ οἰκίας καὶ ἀπλὰς καλύβας, ἔξει τεχνίτης μετὰ τῆς συζύγου του. ἔχων ἐννεαετὴ υἱὸν τὸν Λουδοβίκον, ὅστις ἦν ἀληθὲς ἡ μάστιξ τοῦ χωρίου. Τὰ ζῶα τῆς γειτονίας τὸν ἐγνώριζον, ἀλλὰ

μακρὰν τῆς καλύβης τοῦ ἀγαθοῦ τεχνίτου ἦτο ἐργαστήριον κουρέως τινος ἡλικιωμένου, ὅστις ἐκέρδιζε πολλὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ξυρίζων καὶ κείρων τοὺς χωρικούς. Ὁ μαστρο Πέτρος ἦτο ἀγαθὸς γέρον, ἀλλ' οὔτε ἡ ἀγαθότης του οὔτε ἡ ἡλικία του ἠδύναντο νὰ τὸν προφυλάξωσι τῶν ἀνοησιῶν τοῦ Λουδοβίκου. Ὁ κουρεὺς εἶχε κομψὸν κήπον ὀπισθεν τῆς οἰκίας του,

δὲν εἶχον νὰ εἰπωσι καλὸν περὶ αὐτοῦ, ἅμα ἐβλεπον δὲ αὐτὸν ἐγίνοντο ἄνω κάτω. Οἱ πέτεινοί καὶ ὄρνιθες ἐφευγονταχύτατα ἅμα ὡς οὗτος ἐφαίνετο καὶ αἰνῆσαι ἐπιπτον ἐν τῇ ὕδατι, αἱ δὲ χῆνες ἐξέβηλον κρυγὰς φοβεράς. Ἐκ τούτων ἐννοεῖ τις ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲν ἠγχιᾶτο ἐν τῷ χωρίῳ ἀλλ' ἀπεναντίας ἐθεωρεῖτο, παρ' ἀνθρώπων καὶ ζώων ὡς ἀληθὴς βίανος. Οὐχὶ

καὶ ἐν τῷ κήῳ τούτῳ, ὑπῆρχε μεγαλοπρεπὴς μηλέα ἥς οἱ καρποὶ πολλάκις διήγειρον τὴν ὄρεξιν τοῦ Λουδοβίκου.

Καθὼς προέβαιεν ἡ ἐποχὴ οἱ καρποὶ ἐκοκκίνιζον καὶ ἔλαμπον τοσοῦτον εἰς τὸν δόνοντα ἥλιον, ὥστε ἠρέθιζον λίαν τὴν ὄρεξιν τοῦ Λουδοβίκου νὰ ἀρπάξῃ μερικούς. Ὁ πειρασμὸς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν κα-

θίστατο ισχυρότερος, ὥστε οὐδὲν ἄλλο ἐπὶ τέλους ἐσκέπτετο ἢ πῶς νὰ κατορθώσῃ τὴν κλοπὴν.

Ἡμέραν τινα διερχόμενος τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ κουρέως εἶδεν αὐτὸν ξυρίζοντα ἕνα ἐκ τῶν πελατῶν του· εὐθὺς τρέχει, πηδᾷ τὸν περίβολον καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν κήπον, ἀμέσως δὲ καὶ ὑπὸ τὴν μηλέαν, ὅπου ἤρχισε· νὰ γεμίξῃ τὰ θυλάκιά του ἐκ τῶν ὠραίων τῆς καρπῶν, τοσαύτη δὲ ἦτο ἡ βία του ὥστε δὲν ἠννόησε ὅτι ἔπασσε τὸ ρινόμακτρον του ἐφ' οὗ ἡ μήτηρ του εἶχε κεντήσῃ δολοκλήρον τὸ ὄνομά του. Πληρώσας τὰ θυλάκιά του, ἐξῆλθε ταχέως νομίσας πλεόν ὅτι κατάρθωσεν ἀπαρτήρητος νὰ μαθήσῃ τοὺς καλλιτέρους καρπούς ἀπὸ τῆς μηλέας τοῦ μαστρο-Πέτρου.

Ἡμέρας τινὰς ὕστερον ἡ μήτηρ του τῷ λέγει· νὰ κόψῃς τὰ μαλλιά σου, διότι ἤξηνσαν πολὺ, πῆγαινε εἰς τὸν μαστρο-Πέτρο. Ὁ Λουδοβίκος γινώσκων βεβαίως τὸ κατόρθωμά του, ἔφερεν ἀντιρρήσεις τινὰς, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ, μὴ τολμήσας μόνος μολατκαῦτα, ἀλλὰ προσλαβὼν καὶ ἕνα ἐκ τῶν φίλων του.

Ὁ μαστρο-Πέτρος τὸν ἐδέχθη ὡς κατὰ τὸ συνήθες, εὐπροσήμερος, καὶ λάλος. Ὁ Λουδοβίκος ἀνέπνευσεν ἀνατώτερον καθίσσον ἡ ἐργασία ἐπρωχώρει καὶ ἔλεγε καθ' ἑκυτὸν βέβαια οὗτος οὐδὲν ἐνόησεν. Ἀλλ' ἀφοῦ πληρώσας, διευθύνετο πρὸς τὴν θύραν, ὁ κουρέας τῷ λέγει.

— Περίμενε μίαν στιγμὴν, ἔχω κάτι νὰ σοῦ δώσω, καὶ ἀνοίξας κιβώτιον, ἐξάγει κἀνίστρον πλήρες μύλων.

— Ἐνόησα ὅτι σ' ἀρέσουν πολὺ τὰ μύλα, καὶ διὰ τοῦτο ἐσκέφθην νὰ σὲ δώσω μερικὰ νὰ τὰ φάγῃς ἥτιυχα εἰς τὴν οἰκίαν σου.

Ὁ Λουδοβίκος τὸν ἐβλεπε μετ' ἀπορίας, κατάρθωσεν ὁμῶς νὰ τῷ εἴπῃ εὐχαριστῶ. Εἶτα ἐξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου τρέχων. Φθάς οἱκοὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀνέτρεψε τὸ κἀνίστρον ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἀλλὰ εἰς τὸ βάθος τοῦ κἀνίστρον τί βλέπει ἔντρομος; τὸ ρινόμακτρον του. Ἦτο κἀκρωτότατον καλῶς διπλωμένον, καὶ τὸ κέντημα τὸ φέρον τὸ ὄνομά του, καταφανές· ὥστε ὁ Λουδοβίκος ἐνόησεν ὅτι ὁ μαστρο-Πέτρος ἐγίνωσκε τὰ πάντα. Δυνατοὶ ῥαβδισμοὶ δὲν θὰ πρὸς ἡγχοῦν ἐν ἑκυτῷ τοσαύτην ἐντύπωσιν ἢ ὅσην τὸ δειγμα τοῦτο τῆς ἀγαθότητος· ἐκυριεύθη ὑπὸ αἰσχύνης, καὶ καθήσας χυμαὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Εἶτα ἀμέσως ἠγέρθη, ἔτρεξεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ μαστρο-Πέτρου. Οὗτος τὸν περιτήρησεν, εἶδεν ὅτι εἶχε κλαύσει, καὶ ἔτινεν αὐτῷ περιπαθῶς τὰς δύο χεῖρας· ἔπειτα τῷ ὠμίλησε διὰ μικρῶν καὶ ἔπειτα ἀληθῆς μετὰβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὸν Λουδοβίκον.

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΡΩΝΙΑ:

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 7).

Ἡ πόλις αὕτη κατατάσσεται μετὰ τὴν Ἰεῶν περιήκουσα τοῦ; περισσοτέρους τῆς Ἰαπωνίας ἐμπορικοῦς οἴκους. Ἐπεσκέφθην ἀποθήκας μετὰξῆς ἐν αἷς ὑπηρετούντων πλέον τῶν 200 ὑπαλλήλων. Δὲν ἔχουσι τὴν συνήθειαν νὰ ἐκθέτουσι τὸ εἶδος τοῦ ἐμπορεύματος ἐπὶ τῶν παραθύρων, εἰσέρχονται, ἐν τῷ καταστήματι καὶ ἐκεῖ δύο ἢ τρεῖς ὑπάλληλοι προσέρχονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας, ἀφ' οὗ πῆντε τὸ ἅμα τῇ εἰσόδῳ σας προσφερθὲν ἡμῖν τέτον.

Ἐν ἀπάσαις ταῖς οἰκογενεαῖς παρασκευάζουσι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας· τείνουν ἐλαφρότατον πίνοντες αὐτὸ ἅμα ὡς χύσωσιν ἐν τῷ ἀγγεῖῳ τὸ ζέον ὕδωρ.

Ἐν Ὁζάκᾳ ἐπισκέφθην πολλὰ τεῖσιπωλεῖα ἐν τισὶ τῶν ὁποίων ἀπαντᾷ τις τύπον τῶν ἀνατολικῶν χανίων· εὐρίσκει τις τόπον δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸ ζῶον του. Ὅλα τὰ δωμάτια εἶναι τοῦ αὐτοῦ μεγέθους χωρίζομενα ἀλλήλων διὰ ξυλίνων κινητῶν τοίχων. Οἱ κοιτῶνες δὲν περιέχουσιν ἡ μεγάλην ψάθην καλύπτουσαν ἅπαν τὸ ἑδάφος. Καθ' ἐσπέραν προσφέρεται τῷ ἑδοιπόρῳ στρωμνὴ, προσκέφαλον καὶ κάλυμμα ἀφαιρούμενα τὴν πρωΐαν. Ἐν τισὶ τούτων κειμένοις παρὰ τὴν θάλασσαν δύναται τις νὰ προμηθευθῇ ἀρίστους ἰχθεις, διότι τὰ καταστήματα ταῦτα κατέχουσι μικρὰ ἰχθυοτροφεῖα ἐν οἷς ἱκανοὶ ἰχθῆς· τρέφονται διαρκῶς. Ἐν τούτοις ἡ συνήθεια τῶν τροφῆ εἶναι πτηνὰ, ὄρουζα, ὡὰ, λάχανα καὶ καρποὶ.

Ἀπὸ τοῦ Η' μέχρι τοῦ ΙΒ' αἰῶνος ἐν Ὁζάκᾳ εὐρίσκοντο αἱ κατοικίαι τῶν μικάδο. Ἐπεσκέφθην τὸ ἀνάκτορον ἐν ᾧ κατῴκουν, καίτοι ἐντὸς δάσους δύο λεύγας μακρὰν τῆς πόλεως, καὶ ἂν καὶ ἐν ἐρείπιοις εἶναι ἀκόμη μνημείον ἀξιόλογον τῆς τέχνης καὶ τῆς δυνάμεως ἣν ἐκέκτηντο οἱ Ἰάπωνες ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ. Μετὰ τὰς πυρκαϊδας τῆς Αἰγύπτου δὲν εἶδον ἄλλο κτίριον τόσῳ στερεὸν καὶ τόσῳ κολοσσίῳ ὅσῳ τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα τεῖχη ἔχοντα περιφέρειαν λεύγης· οἱ γωνιαῖοι λίθοι ἔχουσιν ὅγκον δωμάτιου. Ἡ θάλασσα ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ πρώτου πύργου, εἶναι ἐκτεταμένη καὶ ἐκ τῶν γραφικωτέρων. τὸ δάσος εἶναι μέγα, ἀλλ' ἤδη παρημελημένον· εὐρίσκονται ἔτι ἐν αὐτῷ τεχνηταὶ λίμναι, κομψαὶ γέφυραι, σκιαδὲς καὶ πράσινοι λόφοι ἀπειράριθμοι πλὴν οὐδ' ἔχουσιν τῶν ἀνθέων ἅτινα ἐκόσμουσαν τὴν αὐτοκρατορικὴν ταύτην κατοικίαν. Ἐκ τοῦ ἀνακτόρου τούτου φαίνεται ἡ πόλις τοῦ Κιότο, χρηματίσασα πρωτεύουσα τῶν Μικάδο ἀπὸ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος μέχρι τοῦ ἔαρος τοῦ 1869.

Ἡ πόλις αὕτη καίτοι ἐπὶ κοιλάδος ὠχρῶμενης πνιγνὰ ὑπὸ λόφων καὶ ποταμῶν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην κήπον τῆς Ἰαπωνίας διότι ἐκτὸς τοῦ προσόντος τῆς καλλονῆς καίται καὶ εἰς θέτιν προφυλακτομένην, ὑπὲρ πάντων.